

διακλαδική **απεργία**
οργανωμένη από τα κάτω

1^η Νοέμβρη

- αυξήσεις στους μισθούς και συλλογικές συμβάσεις εργασίας σύμφωνες με τις ανάγκες μας
- ενάντια στις απολύσεις και την εργοδοτική τρομοκρατία

ΑΠΕΡΓΙΑΚΗ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ και ΠΟΡΕΙΑ
12:00 Χαυτεία

ΣΤΗΝ ΑΠΕΡΓΙΑ ΚΑΛΟΥΝ:

- Σύλλογος Υπαλλήλων Βιβλίου-Χάρτου-Ψηφιακών Μέσων Αττικής
- Σύλλογος Μεταφραστών Επιμελητών Διορθωτών
- Σύλλογος Εργαζομένων στα Φροντιστήρια Καθηγητών
- Σωματείο Βάσης Εργαζομένων σε ΜΚΟ
- Σωματείο Σερβιτόρων Μαγείρων και λοιπών εργαζομένων του κλάδου του επισιτισμού
- Σωματείο Σερβιτόρων Μαγείρων Θεσσαλονίκης
- Σωματείο Βάσης Εργαζομένων στο Χώρο της Ψυχικής Υγείας και της Κοινωνικής Πρόνοιας

Το Σωματείο Βάσης Εργαζομένων σε ΜΚΟ ιδρύθηκε το μακρινό 2010, σε μια εποχή όπου οι διοικήσεις των ΜΚΟ -ντόπιων και διεθνών- αποτελώντας μέρος της αυτοαποκαλούμενης “κοινωνίας των πολιτών”, θεωρούσαν δεδομένη τη θέση τους στο απυρόβλητο και άρα έννοιες, όπως “σωματείο” ή “εργαζόμενοι/εργαζόμενες ” , άνευ ουσίας. Κύριο μέλημά τους ήταν η προβολή του “ανθρωπιστικού”, “περιβαλλοντικού” ή όποιου άλλου έργου τους και η εκμετάλλευση εργατικού δυναμικού υπό το πρόσχημα της εθελοντικής προσφοράς και του ομαδικού πνεύματος των “συνεργατών/συνεργατριών” τους.

Από την πρώτη στιγμή, το Σωματείο Βάσης Εργαζομένων σε ΜΚΟ στάθηκε κριτικά σε αυτή την αφήγηση, ανέδειξε την υποκρισία της εργοδοσίας, εναντιώθηκε στην εργοδοτική αυθαιρεσία και δήλωσε πως “είμαστε εργάτες/εργάτριες και όχι συνεργάτες/συνεργάτριες”, πως “είμαστε εργαζόμενοι/εργαζόμενες και όχι εθελοντές/εθελόντριες”. Τα επόμενα χρόνια, με την καθ’ ολοκληρίαν εκχώρηση της διαχείρισης των αναγκών των προσφυγικών πληθυσμών στις ΜΚΟ, έγινε ακόμα πιο ξεκάθαρη η σαθρότητα του ανθρωπιστικού τους προσωπίου, αλλά και η απόσταση ανάμεσα σε εργαζόμενους/εργαζόμενες και διοικήσεις.

Στο έδαφος της ολέθριας κατακρήμνισης εργασιακών δικαιωμάτων στα χρόνια της κρίσης, οι εργοδοσίες των ΜΚΟ “καινοτόμησαν” στην παγίωση ενός καθεστώτος πλήρους εργασιακής επισφάλειας, εντατικοποιημένης και ελαστικής εργασίας, εξαιρώντας τα εργασιακά από τα εν γένει “ανθρώπινα” δικαιώματα, τα οποία φαινομενικά προασπίζουν. Δεν είναι περίεργο, λοιπόν, που οι διοικήσεις των ΜΚΟ επιδίδονται σε απροκάλυπτες εκδικητικές διώξεις εργαζομένων που διεκδικούν μια καλύτερη εργασιακή πραγματικότητα και καταγγέλλουν το εργασιακό καθεστώς στις ΜΚΟ, διαρρηγνύοντας το μύθο του “ανθρωπισμού” και του “ομαδικού πνεύματος”.

Πρόσφατα παραδείγματα αυτής της εργοδοτικής εκδικητικότητας και αυθαιρεσίας αποτελούν η απόλυση δυο εργαζομένων από τη ΜΚΟ «ΑΡΣΙΣ», ιδρυτικά μέλη και ο ένας εξ αυτών μέλος της προσωρινής

διοικούσας του υπό σύσταση σωματίου εργαζομένων στη ΜΚΟ Άρσις, επειδή διεκδίκησαν καλύτερες εργασιακές συνθήκες, καθώς και συμβάσεις αορίστου χρόνου για όλες/όλους τις/τους εργαζόμενες/εργαζόμενους.

Ανάλογη τακτική ακολούθησε και η ΜΚΟ «PRAKSIS» με τη στοχοποίηση πολλών από τους/τις εργαζόμενους/εργαζόμενες, που υπέγραψαν ομαδική επιστολή προς τη διοίκηση, μέσω της οποίας ζητούσαν να ενημερωθούν για τον τρόπο και τη διάρκεια των συνεχόμενων και ολιγόμηνων συμβάσεών τους. Αντί λοιπόν, η διοίκηση της ΜΚΟ «PRAKSIS» να συμμορφωθεί με την εργατική νομοθεσία και να μετατρέψει τις συμβάσεις έργου σε αορίστου χρόνου και εξαρτημένης εργασίας, καθώς οι εργαζόμενοι/εργαζόμενες καλύπτουν πάγιες και διαρκείς ανάγκες, συνέχισε και συνεχίζει την ίδια τακτική των διαρκών ανανεώσεων, επιχειρώντας να κανονικοποιήσει ένα καθεστώς ομηρίας. Συγχρόνως, επέλεξε να απαντήσει στα δίκαια αιτήματά των εργαζομένων με την απόλυση ενός - επί 20 μηνών - εργαζόμενου που είχε συνυπογράψει την επιστολή, ο οποίος ενημερώθηκε για τη «μη ανανέωση» της σύμβασής του δυο ημέρες πριν τη λήξη της. Δεν χωρά αμφιβολία ότι η απόλυση του συναδέλφου είναι εκδικητική, προς παραδειγματισμό όσων αντιδρούν, και ενδεικτική του πώς αντιμετωπίζει πάγια η ΜΚΟ τις διεκδικήσεις στο εσωτερικό της.

Οι εκδικητικές απολύσεις και η προσπάθεια εγκαθίδρυσης κλίματος εργοδοτικής τρομοκρατίας αποτελούν όμως, πάγια τακτική και για τη ΜΚΟ «ΜΕΤΑδραση», η οποία έχει καταδικαστεί τελεσίδικα για την εκδικητική απόλυση εργαζομένης, που είχε εργαστεί ανασφάλιστη επί δύο χρόνια στη ΜΚΟ. Παρ' ολ' αυτά προχώρησε και στην εκδικητική απόλυση συναδέλφων από το δίκτυο επιτροπείας και είναι υπόδικη για την περίπτωση συναδέλφισσας που δούλευε ανασφάλιστη για πέντε χρόνια, ως συνοδός ασυνόδευτων ανηλίκων.

Παράλληλα, η πρακτική της συγκεκριμένης ΜΚΟ ήταν η κατασυκοφάντηση του σωματίου μας, που όπως αναφέρει στην ανακοίνωση της «υποθάλπει» αυτούς/αυτές που αντιστέκονται. Δεν δίστασε μάλιστα, θυμίζοντας άλλες εποχές, να δημοσιοποιήσει το όνομα της εργαζομένης σε μια σαφή προσπάθεια περαιτέρω στοχοποίησής της, μέχρι που αναγκάστηκε να το αφαιρέσει μετά από εξώδικη δήλωση.

Αποκορύφωμα των απροκάλυπτων στοχοποιήσεων στην εργασιακή ζούγκλα των ΜΚΟ αποτελεί η επίθεση των διοικήσεων στο δικαίωμα στη μητρότητα για τις γυναίκες εργαζόμενες. Ενδεικτικά, τον Οκτώβριο του 2017, η εργοδοσία της ΜΚΟ «PRAKSIS», προέβη σε παράνομη και καταχρηστική απόλυση εργαζομένης νέας μητέρας, χωρίς να της έχουν αποδώσει τα νόμιμα• ενέργεια για την οποία η οργάνωση καταδικάστηκε λίγους μήνες μετά. Ωστόσο, αντί οι ΜΚΟ να παραδειγματιστούν με την απόφαση του δικαστηρίου και να εφαρμόσουν όσα προβλέπει η εργατική νομοθεσία σε περιπτώσεις εγκυμοσύνης, οι καταγγελίες παραβιάσεων εργασιακών δικαιωμάτων εγκύων και νέων μητέρων πληθαίνουν.

Ο αγώνας των συναδέλφων/συναδελφισσών ήταν από την αρχή κοινός αγώνας όλων μας. Όλων όσων αντιμετωπίζουμε την εργοδοτική αυθαιρεσία μεταμφιεσμένη σε επίκληση στο συναίσθημα, τις εκδικητικές απολύσεις που βαφτίζονται «μη ανανέωση σύμβασης», την κάθετη ιεραρχία που παρουσιάζεται ως «συνεργατικότητα» και «οικογένεια», όλων όσων ερχόμαστε καθημερινά αντιμέτωποι/αντιμέτωπες με την αβεβαιότητα της επόμενης μέρας. Απέναντι σε όλα αυτά, δεν μπορούμε να στεκόμαστε απαθείς.

Το Σωματείο Βάσης Εργαζομένων στις ΜΚΟ έχει κηρύξει μαζί με άλλα πρωτοβάθμια σωματεία απεργία για την 1η Νοέμβρη με κοινά αιτήματα που αγγίζουν όλους τους κλάδους. Βρεθήκαμε σε αυτό τον πραγματικό -και όχι κατ' όνομα- συντονισμό σωματείων, οργανωμένου «από τα κάτω», προσπαθώντας να δημιουργήσουμε ένα κοινό μέτωπο αντίστασης, βασισμένο στην αλληλεγγύη και την οριζοντιότητα.

Η απεργία αυτή οργανώθηκε χωρίς ανάθεση σε ειδικούς, κηδεμόνες και σωτήρες για την ικανοποίηση των αναγκών μας. Προχωρήσαμε μέσα από διαδικασίες βάσης, με αποφάσεις των γενικών συνελεύσεων και τη συμμετοχή των συναδέλφων/συναδελφισσών. Οι πραγματικές απεργίες είναι οι ακηδεμόνευτες, αυτές που

υπακούουν στα συμφέροντα και τις ανάγκες των ίδιων των εργαζομένων.

Σε αντίθεση με τις συνδικαλιστικές ηγεσίες, που είναι μακριά και πέρα από τις αγωνίες και τις ανάγκες του κόσμου της εργασίας, με ξεκάφωτες και ασυντόνιστες απεργίες και με πιο πρόσφατο το παράδειγμα της «κοινωνικής συμμαχίας» ΓΣΕΕ και εργοδοτικών οργανώσεων.

- Αναγνώριση του πραγματικού καθεστώτος εργασίας.
- Όχι στις μαζικές απολύσεις.
- Καμία εκδικητική απόλυση, πλήρης προστασία της συνδικαλιστικής δράσης.
- Αυξήσεις στους μισθούς σύμφωνα με τις ανάγκες μας.
- Όχι στην εντατικοποίηση της εργασίας.
- Μείωση του χρόνου εργασίας.
- Προστασία του δικαιώματος στη μητρότητα.
- Κατάργηση της μισθολογικής διάκρισης σε βάρος των νέων σε ηλικία εργαζομένων (υποκατώτατος μισθός για κάτω των 25 ετών).
- Να καταργηθεί η νομοθετική ρύθμιση που επιτρέπει ορισμό του κατώτατου μισθού με κρατική παρέμβαση, μέσω της ταυτόχρονης επαναφοράς των συλλογικών διαπραγματεύσεων και της ισχύος των Συλλογικών Συμβάσεων Εργασίας (ΣΣΕ).
- Κατάργηση των μνημονιακών νόμων που υπονόμισαν την ελεύθερη προσφυγή των σωματείων στον Οργανισμό Μεσολάβησης και Διαιτησίας (ΟΜΕΔ).
- Επεκτασιμότητα των συλλογικών συμβάσεων. Κανένας εργαζόμενος χωρίς συλλογική σύμβαση.

ΑΠΕΡΓΙΑΚΗ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ και ΠΟΡΕΙΑ 12:00 ΧΑΥΤΕΙΑ